

INFORMAČNÉ OKIENKO

SPRAVODAJ

december 2010

Modlime sa za chorých

Marta Kešjarová
Samuel Dubovský

Ervín Nagy
Miloslav Král'

Boboslužby

1.12.	Str	18:00	Biblická hodina – T. Hanes – (1. list Tesaloničanom)
5.12.	ne	9:00	Makovíni, Baláž – VP
		18:00	Pivka
8.12.	str	18:00	Biblická hodina – Baláž – (Príslovia)
12.12.	ne	9:00	A. Balážová, Baláž
		18:00	Čičel
15.12.	str	18:00	Biblická hodina – T. Hanes – (1. list Tesaloničanom)
19.12.	ne	9:00	M. Král', Hanes
		18:00	Praženica
22.12.	str	18:00	Biblická hodina – Pivka – (Adventná téma)
25.12.	so	10:00	Prvý sviatok vianočný - Baláž
26.12.	ne	9:00	Druhý sviatok vianočný - Pribula
29.12.	str	18:00	Biblická hodina – Pribula – (Voľná téma)
31.12.	pi	17:00	Silvester 2010 – Baláž
1.1.2011	so	10:00	Nový rok 2011 – Baláž
2.1.2011	ne	9:00	Csanda, Baláž – VP

Kazateľ zboru: Mgr. Stanislav Baláž

Kancelária

Nákovná 34, 821 06 Bratislava 214
mobil: 0907 536 635
e-mail: biskupice@baptist.sk

Domov

Belinského 24, 851 01 Bratislava
tel: 02 3902 0328 – mobil: 0907 536 635
e-mail: stabado@yahoo.com

Informačný mesačník Bratskej jednoty baptistov
Cirkevný zbor Bratislava 2 – Podunajské Biskupice

Nepredajné

Verš pre zbor na rok 2010

Nauč ma plniť tvoju vôľu, veď ty si môj Boh. Kiež ma tvoj dobrý duch vedie po rovnej zemi.

Žalm 143, 10

Advent v advente - ako očakávame?

Vstupujeme do tohtoročného adventu. Slovo advent je odvodené od latinského **advenire** - blížiti' sa, približovať sa, prichádzať, a je spájané s očakávaním.

Cirkevná tradícia vytvorila a neskôr zaradila advent do cirkevného kalendára, podobne ako obdobie pôstu pred Veľkou nocou, aby sme sa vedeli lepšie pripraviť na prichádzajúce sviatky.

Toto štvortýždňové obdobie, ktoré každoročne prežívame, je vlastne pre nás kresťanov pripomenutím si toho prvého príchodu Pána Ježiša na túto zem. Je to vlastne advent v advente. Pripomíname si ten prvý advent v dobe druhého adventu. Pripomíname si prvý príchod nášho Pána na zem, ale už od nanebovstúpenia Pána Ježiša žijeme v očakávaní Jeho druhého príchodu na túto zem. On sám nám to zaslúbil a tento sľub zopakovali aj anjeli pri jeho odchode: „**Tento Ježiš, ktorý vám bol vzatý do neba, príde zase tak, ako ste Ho videli odchádzať do neba.**“ (Sk 1,11).

Príchod Pána, príchod Mesiáša, Spasiteľa, ten prvý, ktorý sa uskutočnil, aj ten druhý, ktorý sa ešte len uskutoční, je nesporný - lebo to sám Boh sľúbil. Nezávisí od ľudskej viery alebo nevery - je to fakt, realita, ktorá nastala a ešte raz nastane. Môžeme vedieť, že príde, aj keď nevieme presne kedy. Podobne ako ľudom žijúcim v období prvého adventu, aj nám, ktorí žijeme v období toho druhého, ostáva čakať, očakávať Jeho príchod.

Otázka neznie ČI príde, ale oveľa dôležitejšie pre každého človeka je to, čím je naše čakanie, náš advent, naplnené. Aký máme postoj k Jeho príchodu (k prvému aj k druhému). Náš postoj, postoj Ľudí, môže siahať od popierania Jeho príchodu, cez ľahostajné ničnerobenie až po aktívnu prípravu na Jeho príchod.

Adventný veniec a štyri sviečky na ňom, ktoré postupne zapalujeme, je krásna tradícia a má nám pomôcť ako prostriedok pri príprave na oslavu narodenia Mesiáša. Jednotlivé adventné svetlá – otvorenosť, bdelosť, trpezlivosť a smelosť vyjadrujú charakteristiky, ktoré majú byť prítomné pri našom očakávaní.

Prvou vlastnosťou je **otvorenosť**. Je to jedna zo základných vlastností pri očakávaní. Keď čakáme na príchod niekoho, musíme mu otvoriť dvere, aby mohol vstúpiť, lebo inak by nemohol vojsť. Boh neprestal ani dnes hovoriť k svojmu Ľudu aj k jednotlivcom. Väčšinou síce nehovorí prostredníctvom anjela, ale cez svoje Slovo. Aký máme k Nemu postoj? Sme otvorení prijať Božie Slovo, Božiu vôľu, Jeho rozhodnutie, alebo hľadáme iné, naše vlastné riešenia?

Druhou vlastnosťou pri očakávaní je **bdelosť**. Keď čakáme na príchod vzácneho host'a, tak bdieme, staráme sa, aby sme nezmeškali jeho príchod. Aj pri prvom advente vedeli Ľudia, že príde Mesiáš. Jedni čakali a dávali pozor, kým iní sa o to vôbec nestarali. Rovnako je to aj pri druhom advente. Jedni očakávajú, kým iní na to „kašľú“. V modernom manažmente sa hovorí, že ak človek chce byť úspešný v podnikaní alebo vo svojej kariére, musí byť pripravený využiť príležitosť. Zaspáť túto príležitosť – príchod Mesiáša, neznamená len prísť o nejaké hmotné statky, ale prísť o večný život.

Neoddeliteľnou charakteristikou očakávania je aj **trpezlivosť**. Trpezlivo máme očakávať na naplnenie Božích zaslúbení. Aj pri prvom advente Ľudia dlhé storočia, až tisícročie, čakali na príchod zaslúbeného Mesiáša. Až kým sa najprv Mária a potom aj ďalší Ľudia dočkali. Aj dnes máme trpezlivo čakať, až Boh uskutoční svoj plán pri nás vo svojom čase a svojím spôsobom, ktorý sa nemusí zhodovať s tým naším. Vieme trpezlivo čakať na Boží čin alebo všetko sa snažíme vybaviť sami?

K poslednej adventnej nedeli patrí štvrté adventné svetlo a zároveň charakteristika očakávania, a tou je **smelosť**. Na prvý pohľad sa možno zdá, že smelosť nepatrí medzi vlastnosti potrebné k očakávaniu. Skôr sa hodí k činu, k akcii, k skutku. Často krát však čakanie môže byť veľmi smelým, odvážnym činom. Práve pri očakávaní na Boží čin, Boží zásah, je popri trpezlivosti nevyhnutná mnohokrát aj smelosť.

Štvortýždňový advent pred Vianocami sa každý rok začína aj končí. Advent, očakávanie druhého príchodu Pána Ježiša Krista, však neustále pokračuje. Prajem nám všetkým, aby náš advent bol skutočným adventom (očakávaním), aby v našich životoch skutočne žiarili tie adventné svetlá, aby sme vedeli otvorene, bdelo, trpezlivo a smelo očakávať na návrat Pána Ježiša Krista, ktorý tento krát už

hriechov. Stal sa Ľudským dieťaťom, našim bratom a prostredníkom, len aby zachránil Ľudí z hriechov. Prelial svoju svätú krv, aby zaplatil za hriechy sveta (Mt 26, 28).

Všetko, čo Boh vykonal, nás ubezpečuje, že má skutočnú túžbu odpustiť nám naše hriechy a vziať si nás späť ako svoje deti, keďže nás aj stvoril a z čírej milosti nám dal večný život.

Vaše telo je chrám (1K 6,19)

Neslušnosť je slabé slovo pre niektoré televízne programy, v ktorých aj nepatrný výrobok ponúkajú prostredníctvom obnaženého tela. Filmy a inscenácie sa hemžia slovnými a obrazovými nehanebnosťami. Je to nátlak nielen na spotrebiteľa, ale najmä na dospievajúcu mládež, ktorá v neprimeranom oblečení vidí svoj vzor a vzbudzuje to v nich hriechne vášne. Tieto pochybné „výdobytky“ polooblečenej „slobody a Ľudských práv“ si všima z pohľadu Božieho slova H. Bräumer v článku uverejnenom v časopise Idea Spektrum. Vyberáme z neho: „Krása a hanblivosť sú Božie dary.“ Podľa teológa Samsona Hirša je hanblivosť „strážca Ľudskej šľachetnosti“. Stud chráni človeka pred krachom a hrozí všade, kde krásu vnímajú iba pohľadom. Keď krásu obmedzíme výlučne na pôvab a čaro tela, pohľad nás zavedie k dychtivej žiadostivosti a chlipnosti. O mužoch v predpotopnej dobe čítame: „Boží synovia videli, že Ľudské dcéry sú pekné a brali si za ženy všetky, po ktorých zatúžili.“ (1M 6,2)

Boh stvoril Ľudí ako muža a ženu. Obaja boli nahí a nepoznali hanbu. Tá bola potrebná až vo svete roztržiek. Keď človek pochopil, že sa oddelil od Boha, začal si pokrývať telo. O svoje stvorenie po páde do hriechu sa Boh postaral. On sám ho zaodial. Nevyhlásil hanblivosť a túžbu po oblečení za bezvýznamnú a neprirodzenú, ale daroval Ľuďom odev. Svojím poriadkom, darom hanblivosti, dáva Boh Ľuďom novú možnosť žiť spolu.

V Starej zmluve je na 40 miestach priamy zákaz odhaľovať ohanbie. „Odhaľovanie sa dotýka Ľudskej dôstojnosti“ – hovorí C. Westwman. Nehanebnosť je zjavná ukážka správania sa človeka, ktorý tým iba dokazuje, že nepozná Boha a nemá s Ním žiadne spoločenstvo. Kto svoje telo odhaľuje alebo úmyselne vyzlieka iného človeka, aby sa naň díval, narušuje hanblivosť. Najčastejšia hra nehanebnosti je tzv. polonahota. Ide o veľkorysosť niektorých módných smerov až po rafinovanú úlisnosť, ktorá má zväztať Ľudí k pohlavnej prítlačlivosti. Takéto obnažovanie tela je dôkaz toho, že človek nikdy nezažil hĺbku lásky, ale stratil schopnosť pre skutočnú lásku. Hanblivosť je Boží dar, ktorý chráni a udržiava krásu Ľudí. Kto pohŕda hanblivosťou ako Božím darom, stráca úctu a bázeň k životu.

Hľadáte SPASENIE?

Mladý muž sa zdôveril kazateľovi: Chodím do zhromaždenia a po každej pobožnosti ma oslovuje jedna pani – či hľadám spasenie? O tejto otázke sa potom rozvíja rozhovor a myšlienky, o ktorých sme hovorili, ma neopúšťajú po celý týždeň. Mnohí z nás si v tejto súvislosti spomenú na bratov Činčuráka a Helenbaja, ktorí často oslovovali návštevníkov nášho zhromaždenia a vydávali im svedectvo o milosti, ktorú Pán Boh dáva hľadajúcemu človeku. Takmer každú nedeľu sú medzi nami hostia, ktorým sa Božie slovo prihovára otázkou: „Hľadáte spasenie?“ Ich odpoveď je jednoznačná, len cesta k nemu sa zdá veľmi zložitá, najmä ak spasenie posudzujeme podľa pocitov a vlastného rozumu. Tento prístup už nejedného odviezol zo správnej cesty. Charitatívna práca, návšteva kostola, sebazaprenie a iné vonkajšie skutky majú človeka ospravedlniť a získať Božiu priazeň. Tu sa žiada zdôrazniť, že SPASENIE nie je polepšenie. To je veľmi zjednodušený pohľad. Správna cesta na hľadanie spasenia je iba skrze vieru. Písmo nám hovorí, že sa máme upriamiť na to, čo Pán Boh rozhodol a zjavil o našom spasení, že jednorodný Syn, náš Prostredník, získa všetky poklady spasenia jedine z milosti vo svojej osobe a dá nám to ako dar. Keďže sa rozdáva slovami a zaslúbeniami, nemožno ho prijať inak, iba vierou. Všimnime si, že spasiteľná viera nie je nič iné, len VIERA. Je to prijatie daru, ktorý zodpovedá spôsobu darcu.

V plynúcom čase znova nastala nedeľa a príležitosť v spoločnom zhromaždení oslavovať nášho Spasiteľa. Mladý muž si už netrážka na rozhovory o spasení, prisadol si k spolubesedníčke a s oduševnením spievali spoločnú pieseň.

„Spasení som, sláva Ti, Ježišu môj, v Tvojej krvi záchranu vzácnu je zdroj. Hriech môj zmyla Tvoja krv, slobodu mám, jasám plný radosti: Verný je Pán! Spievam Ti pieseň chvál, večnú, že spásu mám, spievam Ti pieseň chvál, navždy som Tvoj!“ (BP 136)

Kapitolka z biblického vzdelávania

ODPUSTENIE a OSPRAVEDLNENIE. Aký je medzi nimi rozdiel?

Ospravedlnenie objasňuje, prečo sa istá povinnosť nespĺnila. Žiada o odpustenie. Odpustenie sa vzdáva práva na potrestanie. Pán Boh neospravedľuje hriech, ale odpúšťa hriešnikovi. To znamená, že Pán Boh s nami nenakladá podľa našich hriechov (Ž 103, 10). Kristovo kráľovstvo na zemi je absolútnym odpustením všetkým, ktorí sa vo viere primkli ku Kristovi. Celá Biblia od začiatku až do konca obsahuje veľké Božie prípravy na odpustenie hriechov. A všetko, čo Boží Syn urobil na zemi, bolo na odpustenie

nepríde ako bezmocné dieťa, ale ako všemocný Pán, Stvoriteľ neba a zeme a Sudca živých aj mŕtvych.

Ján Szöllös

Zimné paberky

Padá sniežik bielučký... džavotali deti a chytali do rúk prvé decembrové chumáčiky. Táto dedinská idylka žiaľ žije iba v spomienkach pamätníkov. Sneženie v tomto čase je už iba zriedkavé. Pravdivo vyznieva príslovie, že do Vianoc a niekedy aj neskôr niet ozajstnej zimy. Zvykli sme si na rozličné odchýlky, a tak ani táto neporušila pravidlo „všetko má svoj čas“ – tak aj zimné obdobie. V ľudskej zvedavosti pretrvávajú otázky, aká bude tohtoročná zima? Tuhá alebo mierna? Na sneh a mrazy čakajú oddychujúce polia, ale víchriciam, pľuštiam, poľadoviciam a iným nepríjemnostiam by sme sa najradšej vyhli. Lenže po tohtoročných horúčavách a záplavách ťažko predpovedať, aké dni nás čakajú.

Nepríjemné chvíle málokto obľubuje, ale aj tieto mrzutosti naznačujú, že „vládár čas tvorí dobro i zlo“ a všetko čo sa deje, má pre človeka širší zmysel. Veď začiatok zimy je spojený aj s návratom svetla. Nie je to jarné prebúdzanie, ale je to obrat k lepšiemu. Žiada sa teda povedať, že všetko, čo sa deje v každom období, je podľa Božieho poriadku.

Prvý zimný mesiac je v ľudskom povedomí mesiacom darov. Avšak aj tento prívlastok sa posúva, v tomto roku už do októbrových dní. Obdarúvanie totiž nadobúda nebývalé rozmery. Namiesto predsviatočnej zbožnosti vládne nákupná horúčka a v tom zhone nevýslovný Boží dar zostáva nepovšimnutý „v jasličkách na slame“.

Dvanásty mesiac má dominantu vo vianočnej zvesti o príchode Božieho Syna na zem a vo chvíli, keď starý rok odovzdáva štafetu novému, keď sa rok schyľuje k záveru, uvedomujeme si viac ako inokedy rýchlo sa mihajúci čas. Na každom konci spočíva totiž určitá vážnosť. Ona nás vedie k vnútornému vnímaniu dní preplnených prácou a vlastnými záujmami i premýšľaniu nad tým, čo sme mali a mohli vykonať. „Deň sa nachýlil,“ čítame v prvej knihe Mojžišovej, do záhrady prichádza Hospodin a volá Adama. Prišiel čas vyrovnania. Tieto slová sú určené aj súčasníkom. Každý rok v tomto období na sklonku roku starého veriaci precitujú zvláštnu Božiu blízkosť. Narodením Pána Ježiša prichádza pokoj a posolstvo Božej lásky. Niet väčšej slávy ako je sláva Božia.

Na rozhraní rokov zvykneme si klásť otázku: „Aký bude nastávajúci rok pre náš zbor a naše rodiny?“ Nečakajme na odpoveď, ale v pokore a bázni prosíme, tak ako učenici: „**Pane, zostaň s nami!**“ (L 24, 29)

Prídem čoskoro

Svet, v ktorom žijeme, je uponáhľaný a pre posledný mesiac v roku to platí dvojnásobne. „Kam sa náhlime?“, pýtame sa a otázka sa mení na pokyn pozrieť sa na uplynulé dni a svoje počínanie v rozličných okolnostiach. Je to odporúčanie pozrieť sa do zrkadla pred skutočný obraz nášho života. Ak nenájdeme odvalu pozrieť sa na seba, pamätajme, že je to prejav vzdoru nášho podvedomia, ktoré je zvyknuté viesť aj naše myšlienky. A tak zo zreteľa uniká volanie Pána Ježiša: **„ČOSKORO PRÍDEM. Držte sa toho čo máte, aby vás nikto nepripravil o víťazstvo.“** (Zjav 3, 11)

Ľudský zhon za blahobytom, túžba po ovládnutí Božích zákonov, zahŕňa do tmy terajší čas, ale ten je iba dočasný. Žijeme totiž v medzičase, medzi prvým a druhým príchodom Pána Ježiša Krista. Posledná hodina milosti je v Božích počtoch zlomkom poslednej Božej hodiny. Nie podľa ľudskej miery, ale podľa biblickej, **„kde jeden deň je ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň“**. Človek modernej doby vo svojej samoľúbosti nepočuje výstražné volanie, že príde čoskoro.

Veľavravné sú aj slová **„držte sa toho, čo máte“**. „A máme vôbec niečo?“, vynorí sa otázka, a my ju považujeme za veľmi vhodnú. Lenže, ČO JE ČLOVEK? Hrátky zeme. Prach. Slabá bytosť sužovaná chorobami, biedou a hriechom. Čo má teda ponúknuť svojmu Stvoriteľovi? Veď naše schopnosti, naša sila a mladosť, to všetko je ničím pred Božou slávou a pred Jeho milosťou. Pokorne vyznajme, že nemáme nič okrem svojich hriechov.

Inak vníma napomenutie, čoho sa máme držať, obrátený kresťan. On vie, že vlastnime čosi veľké a prevzácne. Máme to, čo nám dal Boží Syn z milosti a čistej lásky. Dal nám svoje SLOVO, nové slovo. Dal nám odpustenie, ktoré sme si nezaslúžili, dal nám svojho Ducha pravdy. Dal nám seba samého a prijal nás do svojho kráľovstva. Obetoval sa za človeka, lebo ho miluje. Toto máme a toho sa máme držať, Slova Božieho a lásky Kristovej, potom nám nikto nevezme veniec víťazstva.

„Čoskoro prídem,“ hovorí Kristus kresťanom vo Filadelfii, ale aj nám, obyvatelom tohto uponáhľaného sveta. Príde, aby **„súdil živých i mŕtvych“**, aby uskutočnil **„nové nebo a novú zem“** – kráľovstvo Božie.

Táto krátka úvaha nabáda nájsť si chvíľu na rozjímanie nad Božím posolstvom a v jeho svetle nad naším životom v dňoch končiaceho sa roka. Je to dobrá príprava na dni, ktoré nás z Božej milosti čakajú.

EFFATHA, OTVOR SA

Tento príbeh je ozajstný, žiaľ, nie ojedinelý. Z roka na rok sa opakuje takmer v rovnakej podobe, keď absolventi škôl hľadajú možnosť na využitie svojich vedomostí. Radosť v Ondrejovej rodine z úspešného zakončenia štúdia na českej **„alma mater“** zatienilo chodenie po úradoch a najmä dlhé rozhovory s rodičmi. Očakávaná samostatnosť sa prejavila v neprijemnej podobe. Rodičovská podpora sa končí, zostáva iba čiastočná počas hľadania zamestnania. Čas ukázal pravú tvár a mladého človeka nasmeroval k sebaopoznávaniu. Zdá sa, že naozaj sú dva svety, pomyslel si Ondrej na slová profesora, ktorý často citoval myšlienku „je jeden svet a predsa sú dva svety“. Rozlúčiť tento výrok bolo nad jeho sily. Myseľ bola plná rozhovorov s rodičmi a z nich sa odmotávalo mnoho závažných úvah. Rozpoznával v nich svet, v ktorom doteraz žil, bez starostí o živobytie. Všetko mal zadarmo. Bol to svet detí, v ktorom dieťa nezarába, ale nie je ani dlžníkom, a keď príde ten čas, stáva sa aj dedičom. V tomto zvláštnom svete deti žijú na rodičovskom chlebe. Ondrejovo sebaopoznávanie vyústilo do výčitky, prečo sa nad tým nikdy nezamýšľal. A tu si nevojak spomenul na starkého úsilie porozprávať sa o duchovnom živote podľa Biblie. Starý otec akoby poznal vnukove myšlienky, začal rozprávať o tom, že v kresťanskom svete sú dve rozdielne kráľovstvá. V jednom je ťažisko na skutkoch, človek dostáva všetko podľa svojich zásluh (R 4, 4). Túto zásadu v praxi vysvetľuje podobenstvo o robotníkoch vo vinici (Mt 20). To druhé kráľovstvo nemeria podľa zásluh, ale podľa stálej milosti, ktorú máme skrze Pána Ježiša Krista. Táto milosť sa nevzťahuje iba na materiálne potreby, ale na život vôbec. Pán Boh nepočíta vinu Božím deťom v každej situácii, nielen v čase zbožnosti. Kráľovstvo milosti premáha kráľovstvo skutkov. Táto zásada je prirodzene nepochopiteľná pre ľudský rozum. Aj Ondrejova tvár javí rozpaky. Jeho osobné problémy a predstavy nedovoľujú vnímať duchovné myšlienky. A nad kráľovstvom milosti, kde sa hriech nepočíta, kráľovstvom, ktoré je súhrnom zásluh Pána Ježiša Krista, sa treba hlbšie zamyslieť. Rozhovor, ktorý mal byť o vzťahoch rodičov s dospelými deťmi - aj to je zahrnuté v živote kresťanov - utíchol. Ústrednou témou bola predovšetkým VIERA, ktorá budúce veci robí prítomnými a skutočnými, vidí ich vo svetle Slova Božieho. Skrze vieru sa človek dostáva do Božej blízkosti a to dáva zmysel jeho životu. Ondrej mal pocit, že stojí na brehu veľkého sveta, ktorý je v Božích rukách a jeho život i predstavy a túžby sú také malé. Snažil sa pochopiť presvedčenie rokmi preverené životom veriaceho starého človeka.

V mlčom tichu zaznel zastretý hlas: EFFATHA, otvor sa! Bol to Ondrejov povzdych, lebo toto slovo si najviac zapamätal z nezvyčajného rozhovoru, ale najmä z vedomia, že stojí pred úlohou hľadať odpovede na mnohé otázky.